

Malalts

Dg, 3/01/2010 per Josep Roca
[Des de l'Amazònia occidental](#)

He passat el matí de Cap d'Any visitant alguns malalts del poble, tots ja coneguts i alguns, malalts de fa molts mesos. He anat primer a casa de l'àvia Bruna, pensant que estaria refent-se d'una operació prevista per a dies enrere. L'àvia es va trencar el fèmur deu fer cosa de quinze dies, i l'havia trobada a l'hospital quan visitava una altra persona.

El Municipi de São Miguel té prop de vint-i-cinc mil habitants, la majoria escampats per la seva gran àrea rural. Com a tots els Municipis d'aquest tipus, hi ha un hospital que està gestionat per l'Ajuntament i que rep recursos del Ministeri de Sanitat. Tenim un traumatòleg que passa pel poble un parell de dies per setmana; els altres dies cuida d'altres hospitals de la regió. Aquí a São Miguel sol arribar el diumenge: a la tarda visita els seus pacients, i el dilluns sol operar tots els que la setmana anterior han sofert algun accident o trencadura.

L'àvia Bruna havia de ser operada el dilluns abans de Nadal, però el traumatòleg va tenir un accident de cotxe en els seus desplaçaments, i ha deixat tots els seus pacients i els que es van accidentant en espera. L'àvia va ser enviada a casa fins que pugui ser operada. L'he trobada contenta perquè, segons ella, "el metge que m'havia d'operar està molt pitjor que jo".

La segona visita ha estat a casa de la senyora Ení. La Ení va tenir una embòlia fa temps. Era treballadora rural i vivia amb el seu company a més de quinze kilòmetres del poble. Ja fa temps que han vingut al poble per tal que ella pugui anar dos cops per setmana a fer fisioteràpia a l'hospital: si és al poble se la pot portar amb cadira de rodes o de vegades amb l'ambulància.

La Seguretat Social li va donar la baixa per sis mesos, que s'ha d'anar renovant quan s'acaba el termini. Però això no ho pot fer cap dels metges que tenim a São Miguel. Se l'ha de portar cada vegada a la ciutat de Ji-Paraná. El seu marit o company la porta amb la cadira de rodes fins a la parada del cotxe de línia, agafen el cotxe de la nit, on la carreguen a força de braços, i arriben a Ji-Paraná de matinada, i a l'estació d'autobusos esperen que es faci clar, per anar cap a l'oficina de la Seguretat Social quan obren al matí. Però aquest cop, per algun error burocràtic que no m'han sabut explicar totalment, la dona no va ser atesa. Després d'esperar tot el matí, li van donar hora per a un dia del mes de gener. No hi val explicar que han estat viatjant tota la nit, que la carretera no està enquitranada i està en molt mal estat, que cada cop que s'ha de fer el viatge el marit ha de manllevar els diners per al cotxe de línia... la burocràcia és la que mana i la persona -sobretot si és pobra- és la que pateix.

Després de la intensa pluja d'ahir a la tarda, avui feia un matí esplèndid, i la Ení prenia una mica el sol asseguda a la cadira de rodes. No parla, però s'expressa força bé amb la mà dreta i el cap, que aconsegueix moure. El marit li havia anar a comprar un batut de llet amb cacau, perquè avui és Cap d'Any. Malgrat tots els problemes i el trasbals que els causa haver de tornar a l'oficina de la Seguretat Social, estaven feliços: fa un matí esplèndid, la pluja d'ahir a la tarda no els va entrar a casa, i ella té el seu batut de llet perquè es Cap d'Any.

El tercer malalt és actualment veí de la Ení. És l'Antônio Paulino, un vell conegut perquè durant força temps havia visitat la seva esposa, malalta de càncer, fins que va morir. Vivien també a l'àrea rural, a uns sis kilòmetres del poble. Solia portar la comunió a la mlalta un cop per mes i, quan agafava la bicileta per tornar, la sentia cantar algun cant religiós mentre m'allunyava de casa seva.

L'Antônio va tenir un accident de moto pocs dies abans de la mort de la seva esposa: mentre ell era a l'hospital, la dona va morir i va ser enterrada. Ja fa més d'un any, i l'home no ha caminat més. Amb l'ajuda dels fills també ha vingut cap al poble per tal de poder fer fisioteràpia dos cops per setmana, però la recuperació va tan lenta que amb prou feines es veu, i sempre surten complicacions per a les quals a São Miguel no hi ha cap especialista ni es rep cap orientació.

Però l'home també estava content: des d'abans de Nadal el metge estava de vacances i no ha pogut fer la fisioteràpia, però la setmana que ve ja hi podrà tornar. I té l'esperança que podrà tornar a caminar i encara podrà anar fins al santuari d'Aparecida per agrair la seva recuperació.